

[Pia Kjærsgaard]

partiet ikke kan gå med til. Jeg må indrømme, at meningen med hr. Bernhard Baunsgaards indlæg gik lidt hen over hovedet på mig.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal passe på ikke at gå uden for dagsordenen, men jeg synes, jeg bliver nødt til at sige til hr. Jørgen Tved, at vi fra SF's side stiller mange forslag, om hvilke vi ikke forventer, at de bliver vedtaget, men vi gør det, fordi vi mener, at vi dermed kan være med til at sætte en proces i gang, som skubber i den rigtige retning, og det er baggrunden bl.a. for dette forslag, hvorimod vi har en lidt anden holdning til mistillidsdagsordener. Vi synes, vi skal spare lidt på dem, og så skal de også virkelig blive vedtaget, når de bliver fremsat.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Så var det da godt, at vi ikke fulgte det gode råd, vi fik af bl.a. hr. Gert Petersen. Vi synes, det ville være ganske fortrinligt, om SF og vi i fremtiden kunne stille fornuftige forslag. Selv om der ikke er flertal for fornuften i dette Ting, skal forslagene naturligvis frem.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Fru Pia Kjærsgaard anerkender, at et sygt menneske ikke skal straffes på samme måde som et rask menneske! All right, så langt, så godt.

Derefter fortsætter fru Pia Kjærsgaard: men han eller hun bør ikke slippes fri, før der er gået lige så lang tid under anbringelsen, som et normalt menneske ville være blevet straffet med.

Så siger jeg, at det her drejer sig om et sygt menneske, der behandles og bliver rask, og som ikke kan straffes for det, han eller hun har gjort, mens vedkommende var syg. Men alligevel skal vedkommende efter fru Pia Kjærsgaards mening blive inde.

Så er der kun at slutte, at fru Pia Kjærsgaard har den opfattelse, at et menneske, der er sygt, skal straffes, fordi det er sygt, ikke for handlingen, det har begået.

Carsten Andersen (SF):

Jeg er glad for, at vi nu kan vende tilbage til det, dagsordenspunktet egentlig handler om, nemlig spørgsmålet om at sætte en tidsbegrænsning på særforanstaltninger og på forvaring. Det er, som om dette forslag begynder at røkke ved nogle væsentlige og grundlæggende ting i hele strafferetsplejen, nemlig at SF ønsker, at de mennesker, som er erkendt syge, og som i deres sygdom har begået kriminalitet, skal behandles. Derfor siger vi, at opholdet ikke skal strække sig længere, end en tilsvarende dom for den pågældende kriminalitet ville have medført.

Det begynder at røkke ved nogle holdninger, fordi vi siger, at det, der sker, når samfundet reagerer over for disse syge menneskers kriminalitet, faktisk også er en forfølgelse – der ligger et vist strafelement i det. Det giver justitsministeren os egentlig også ret i, idet justitsministeren her sagde, at vi må have forvaringen, fordi fængselsstraffen er utilstrækkelig over for disse mennesker. Derved har man her ad bagvejen egentlig fået en tidsbestemt strafforfølgelse af disse mennesker. Vi har jo andre love, f.eks. sindssygeloven – den vil formentlig blive afløst af lov om tvang i psykiatrien – som indeholder bestemmelser om, at folk, der er til fare for sig selv og andre, kan tilbageholdes. Så vi har altså bestemmelser, der kan løse dette problem.

Det er rigtigt, som justitsministeren peger på, at man hvert halve år kan gennemføre en retssag om at blive løsladt, men vi, der har beskæftiget os med denne problematik, ved, hvad det er for nogle skueprocesser, disse retssager er, og hvilket indhold de egentlig har. Der er nemlig nogle juridiske bestemmelser, som siger, at hvis der ikke foreligger noget nyt i sagen, henholder man sig til, hvad der er sagt tidligere. Det vil være meget svært for den, der er indlagt på disse præmisser, at få noget nyt frem. Derfor har vi også medtaget et andet forslag, nemlig punkt b i beslutningsforslaget, der lyder:

»For at sikre, at anbringelsen ikke udstrækkes længere end behandlingsmæssigt påkrævet, skal retten ved stillingtagen til foranstaltningernes fortsatte opretholdelse tiltrædes af en psykiatrisk sagkyndig og en repræsentant for patientorganisationerne.«

Vi ønsker et bredere og mere folkeligt islæt end det, Retslægerådet kan give, fordi vi mener, der skal andre øjne til at se på det end de